

[Søren Andersen.]

og kræfterne på de privatretlige krav, og så bliver der ikke tid til at få de andre inddrevet, og derfor må det, der her foreslås, anses for ret og rimeligt. Det har da også fået stor sagkyndig tilslutning både uden for det høje ting og inden for den højtærede ministers egen kreds.

Clara Munck: Jeg vil gerne bidrage til, at dette lovforslag bliver behandlet med den størst mulige elskværdighed; derfor er jeg måske en lille smule ked af, at den højtærede justitsminister så stærkt understregede, at det ikke var lykkedes udvalget at bortvejre betænkelighederne, og at det måske kun var lykkedes udvalget at få den højtærede minister til at overveje eller at overvinde sin, skal vi sige modvilje mod, at et lovforslag af den art kom frem.

Jeg for mit vedkommende mener, vi har nået et rigtigt resultat. For det første mener jeg, det er praktisk og rigtigt, at den sociale lovgivning gennem denne ændring i lov om offentlig forsorg — for sit område, om jeg så må sige — overlades til sig selv. Nu er det ikke altid, man er i den heldige situation, at justitsministeriet og socialministeriet er beklædt med den samme minister, som besidder den elskværdighed, der præger den højtærede justitsminister. Vi har altså ingen sikkerhed fremover. Derfor vil jeg synes, det er godt, at det ikke er den højtærede justitsminister, men socialministeren, der beskæftiger sig med de sociale forhold, for som det allerede er blevet sagt, er det jo sådan, at når to store kommuner som København og Frederiksberg skal administrere et område som dette med udbetaling af underholdsbidrag, må vi ikke mindst tage sociale hensyn. Vi retter os fuldt og helt efter de henstillinger, vi har fået om, at det offentlige må have sine midler tilbage, men omvendt, når man kender sit klientel, ved man, hvilke sociale problemer der kan ligge selv hos den, der er villig til at tilbagebetale, hvad tilbagebetales skal. Derfor har vi ønsket — jeg skal ikke her komme nærmere ind på grundlaget for 20 års forældelsesfristen — at vi ud fra sociale hensyn må bevare denne ret. Det er altså, hvad vi har opnået, og hvad vi takker den højtærede minister for.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Av, der mistede jeg hele blomsterbuketten; det var vel nok trist!

Til det ærede medlem hr. Søren Andersen skal jeg sige, at det er rigtigt, at vi fra Københavns magistrat og fra Frederiksberg kommunes socialkontor har fået oplysninger, som indebærer, at der er meget store restancebeløb. Men det, jeg citerede, var en udtalelse, som Frederiksberg kommunes socialkontor har fremsat på direkte foranledning, og hvori man sagde, at man kun i yderst begrænset omfang gjorde brug af dette middel. Men enfin, vi er jo alle enige om lovforslagets gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Clara Munck: Når vi på Frederiksberg ikke i praksis anvender løntilbageholdelse, skyldes det netop, at vi i den sociale forsorg har et så udmærket forhold til vore klienter, at alene det, at vi har truslen i baghånden, er tilstrækkeligt til, at vi kan følge den højtærede socialministers opfordring til alligevel at inddrive høje beløb til det offentlige.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Når jeg tager ordet igen, er det kun for at udtrykke lidt forundring over det ærede medlems udtalelse: vi har så godt et forhold til vore klienter, at vi kan true dem — det var dog mærkeligt!

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den på De Forenede Nationers konference i Genève i 1958 om retsordenen på havet undertegnede konvention om den kontinentale sokkel.

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IX) findes i tillæg A. sp. 1569, fremsættelsen i tidenden sp. 4231).

Sagen sattes til forhandling.